

listopad 2020

párek



párek

časopis Knihovny města Ostravy, p. o.
č. 11, 2020

ročník XX.

šéfredaktor: Bohdan Volejníček

grafika: Bohdan Volejníček,
Anežka Chudejová

korektury: Šárka Kuligová

email: parek.kmo@gmail.com

KNIHOVNA!!!

za vším hledej knihu...

menu

Entrée	4
Recenze:	
V Caracasu bude nejspíš stále tma	5
Smrtholka	6
Příběh krátkého manželství	7
Od Flaminga k Plameňákům	9
Čtyři strany mince	12
Plachetnice na vinětách	14
Tipy z našich dětských knihoven	16
Krátké zprávy	21
Petr Ligocký: Diagnóza	23

entrée

„Tak nám zabili Ferdinanda!“ – slavná hláška z Dobrého vojáka Švejka se letos změnila na koronavirovou: „Tak nám všechno zavřeli, opět!“ Přišel podzim a z národa, který byl na jaře vzorem v boji proti pandemii, se náhle stal outsider první třídy. Ale přiznejme si, že už jsme tak nějak zvyklí na život s „covidem“, takové to celospolečenské zděšení se nekonalo. Většina z nás při sledování strmě stoupající křivky nakažených s tím už počítala. Ani knižní svět už tolik nehořekuje. Nejsme každodenně zasypáni články o „sebevražedných“ vizích překladatelů, nakladatelů atd. Lidé si zvykli, že jsou tu e-shopy, že je dobré se předzásobit, v knihovnách si dostatečně napůjčovat atd. Dokonce i Velký knižní čtvrtek nám v polovině října proběhl, stihlo se udělit několik literárních cen, knihovnických ocenění, dokonce známe i letošního držitele Nobelovy ceny za literaturu, a to bez skandálů a průšvihů. I časopis Párek se dočkal „překvapivého“ ocenění, když do redakce přišel e-mail z Ústavu pro českou literaturu Akademie věd ČR, ve kterém prozradili, že nás sledují, katalogizují a potřebují od nás originální soubory, aby se daly uložit do národního cloudu „na věky věků“.

Proti viru vem si knihu!

V Caracasu bude nejspíš stále tma

Karina Sainz BORGO

text: Irena Šťastná

Kolik toho víme o Venezuele? Jistě, příběh je fiktivní, tohle ubezpečení čeká na čtenáře v knize téměř vždy, přesto se po přečtení románu *V Caracasu bude nejspíš stále tma* nezbavíme hořké pachuti a vědomí, že v podobné zemi bychom nechtěli existovat ani náhodou.

Občanské nepokoje, rabování, nedostatek jídla, vraždy na objednávku, krádeže bytů, věznění a týrání nevinných, rozvrat celé země. Tohle jsou kulisy, na jejichž pozadí sledujeme hlavní postavu. Je jí žena - Adelaida, které právě zemřela maminka. Ztrácí tak jedinou kotvu ve světě. Zároveň je však osudu vděčná, že matka nemusela vidět to, kam se jejich země řítí.

Když se chcete vrátit do vlastního bytu, který je vaším jediným útočištěm a není to možné z toho důvodu, že jej jednoduše náhle obsadila skupina ozbrojených žen, dostáváte se do úzkých. Snáz pak souzníte s činy Adelaidy, které možná neobstojí v porovnání s běžnou morálkou v době míru, ale rozhodně vám zachrání krk v mezní situaci. Hrdinka se tak ocitá v bytě sousedky, které bude třeba se zbavit. A praktikuje se to samozřejmě lépe, když sousedka již nejeví známky života. Přivlastnit si její identitu, zabydlet se v ní a dostat tak neopakovatelnou šanci opustit rozběsněnou rodnou zem je jediné možné řešení.

Autorka Karina Sainz Borgo reprezentuje střední generaci španělsky píšících spisovatelek, sama z Venezuely emigrovala a nyní žije ve Španělsku. Román je jejím debutem a pro svůj úspěch byl bezprostředně přeložen do více než dvaceti jazyků. To, nakolik si o Venezuele uděláme obrázek, záleží jen na nás, přesto, neubráníme se pocitu, že čirá fikce to rozhodně nebude.



SAINZ BORG, Karina. V Caracasu bude nejspíš stále tma. Praha: Odeon, 2020. 199 stran.

Smrtholka

recenze

Lucie FAULEROVÁ

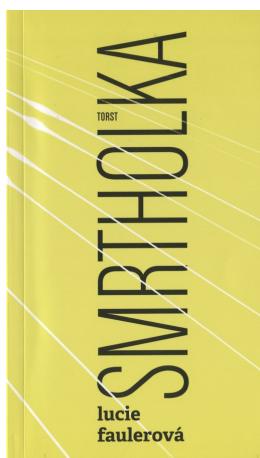
text: Irena Šťastná

Mladá česká spisovatelka Lucie Faulerová začala literární dráhu s *Lapači prachu* v roce 2017, nyní - s odstupem tří let - přichází v tomtéž nakladatelství Torst se *Smrtholkou*. Rozhodně prodělala autorský posun. Její styl je v současnosti ještě dotazenější i svébytnější, přitom stále autorsky příznačný. Jestliže s prvotinou dosáhla na nominaci v soutěžích Magnesii Litera a Cena Jiřího Ortena, nebála bych se odhadnout, že i *Smrtholka* nezůstane bez povšimnutí.

Sebevražda někoho blízkého jako literární téma není nic nového. Ponor do citlivého námětu z pozice sestry v rámci nefunkční rodiny bez matky, kde tudíž vzájemná sesterská blízkost hraje ústřední roli, to už je svébytné. Faulerová umí bořit vžitě jazykové stereotypy, vsadit na citoslovce a udělat je v celém literárním textu docela funkčními. Dokáže také udržet naši pozornost na poměrně vysokém bodu údivu a vyvolat rovněž touhu po po-

chopení všech zmiňovaných událostí, dokud nedočteme na dvoustou stranu. Autorka pracuje výborně s rytmem příběhu. Na to, že jeho součástí je vysoká dávka nejen sourozeneckých bizarností a rovněž neutuchající úzkost hrdinky, si brzy zvykneme. Přitom vše, co se dovídáme, je objemný soubor vzpomínek, které se hlavní postavě řinou bezuzdně z hlavy při tom, co cestuje vlakem.

Otázkou, která možná ve čtenáři uvízne na delší dobu, je – co všechno nás dožene k dobrovolné smrti? Nebo ještě lépe: co jedna smrt spustí v druhém člověku? A nakolik jej brutálně oseká na bytost, která možná sice přijímá potravu a zase ji vylučuje, ale spoustu vrstev už pozbyla navždy?



FAULEROVÁ, Lucie. Smrtholka.

Praha: Torst, 2020. 205 stran.

Příběh krátkého manželství

recenze

Aruk ARUDPRAGASAM

text: Irena Šťastná

Z Příběhu krátkého manželství Anuka Arudpragasama je zřejmá snaha nakladatelství Argo dodat na český trh knihu, která zaujala literární kritiky předních amerických listů. Přestože je román tohoto autora ze Srí Lanky

jeho prvotinou, bezprostřední překlady do čínštiny, němčiny nebo francouzštiny jsou dokladem, že tento tip má opodstatnění. Nemohu nesouhlasit.

Anuk Arudpragasam vystudoval v Americe. Přestože píše i v rodné tamilštině, angličtinou vládne na stejné úrovni, a zřejmě právě ta mu napomohla k výraznému úspěchu. Ono získat cenu DSC pro nejlepší dílo jihoasijské literatury, to nebude jen taková ledasjaká náhoda.

Dvacetičtyřhodinový příběh je rozepsán na dvou stech stranách. Odhaduji, že už jen úvodní scéna zanechá v mnohém čtenáři dosti výraznou vzpomínku. Když už se smíříte s tím, že pozadí románu tvoří dějinné události postihující rodnou Srí Lanku autora v posledních čtyřiceti letech, je dobré nechat si rezervu i pro to, že pro hlavního hrdinu Dineše je jednoznačně příznačná jistá úspornost, skromnost a pokora, která je našemu evropskému duchu mírně vzdálená. Samozřejmě, nezáviděníhodná realita, jež na Dineše tlačí a před kterou se v tomto literárním díle nedá utéct, může být dalším důvodem. Platí jen okamžité tady a teď. Z člověka je odřezána minulost i budoucnost. A vsadím se, že druhou nejvýraznější postavu příběhu, mladou ženu Gangu, si okamžitě oblíbíte, stejně jako neprostupnou džungli, která zde dává jak čtenáři, tak těmto dvěma postavám velmi intenzivní - byť nedlouhý - pocit bezpečí.



ARUDPRAGASAM, Anuk. Příběh krátkého manželství.

Praha: Argo, 2018. 234 stran.

Od Flaminga k Plameňákům

recenze

Jan HORÁK

text: Andrea Šmausová

Když se mi dostala do rukou kniha „Od Flaminga k Plameňákům“, ihned se mi vybavila vzpomínka na osobní zážitek spojený s jedním z hlavních protagonistů příběhu této slavné ostravské skupiny, a to s Petrem Němcem. Když celý profesní život pracujete s lidmi, občas se vám poštěstí setkat se se známou osobností.

Známa osmahlá tvář dlouhovlasého zpěváka se zjevila v naší kanceláři a já jsem měla tu čest s ním jednat. A jelikož se naše jednání protáhlo do dalšího dne, již jsem se na něj připravila a přinesla si z domu LP Flamingo s vidiinou podpisu slavného zpěváka. A tak se také stalo, Petr Němec, se skromností sobě vlastní, ani nemrkl a umístil svou signaturu na obal zmíněného LP. Mít tak ještě podpis Marie Rottrové! To by už bylo mnoho štěstí najednou. Nevadí, štěstí se mi splnilo v podobě jiného skvostu, a to této knihy. Skvostu v podobě ojedinělé a cenné výpovědi o moderní muzice z černé Ostravy.

Autorem publikace je publicista, moderátor a bigbíták Jan Horák, který pracuje v Českém rozhlasu Ostrava. Kniha popisuje historii kapely Flamingo (později Plameňáci) od jejího založení v roce 1966 až po její rozpad v roce 1989, přičemž se zabývá převážně jejím nejplodnějším a nejslavnějším obdobím v letech šedesátých a sedmdesátých.

Jan Horák již zmapoval opavskou hudební scénu ve své první publikaci „Big-bitová šedesátá v Opavě“. Nyní se vrhnul na scénu ostravskou a vzal si na mušku ostravskou kapelu Flamingo, která ve své době patřila k absolutní československé špičce. Měl k tématu velmi blízko od chvíle, kdy se s kapelou seznámil, což bylo na přelomu 60. a 70. let. Napomohla mu k tomu jeho profese moderátora kulturních a společenských akcí nebo příležitostná práce diskžokeje.

Kniha se soustřeďuje jednak na okolnosti vzniku kapely, na jednotlivé členy – muzikanty, textaře a samozřejmě zpěváky, kterých se v kapele vystřídalo několik. Autor vyzpovídal pamětníky, čerpal z dobových rešerší, zařadil fotografie, kopie periodik, kopie dokumentů, plakáty, výtvarná stránka je velmi bohatá a inspirující. Nejedná se o odborné čtení, velmi čtivou formou jsou zde předkládána základní fakta plus zajímavosti z historie kapely a jejích protagonistů.

Kapela vznikla už v roce 1966 původně jako instrumentální skupina složená z členů ORO. Zakladatelem a nejvýraznější osobností byl Richard Kovalčík. To byl vynikající trumpetista a kapelník. Původní sestava byla bez zpěváků, ale to se brzy změnilo, když se připojila hostující zpěvačka Krista Biernatová a po ní přišel tehdy sotva sedmnáctiletý Petr Němec. Později to byla řada nejslavnějších ostravských zpěváků – Hana Zagorová, Věra Špinarová, Jaromír Löffler a Jaroslav Wykrent. Marie Rottrová s Flamingem spolupracovala externě od roku 1968 a o rok později se stala hlavní tváří kapely. Samozřejmě spolu s Petrem Němcem.

Flamingo doprovázelo Marii Rottrovou až do roku 1988 a po celou tu dobu to byla kapela kvalitou srovnatelná se všemi nejlepšími kapelami té doby. Nicméně asi za nejslavnější a nejzajímavější éru lze považovat období zhruba od roku 1967 do roku 1972, kdy bylo Flamingo nastaveno převážně na černou soulovou muziku. Kniha se snaží zachytit i širší kontext, protože to samozřejmě nebylo jen Flamingo a ORO. Jedinečnost ostravské scény

tehdy spoluvytvářely kapely jako Majestic, The Spies, Bukanyři a další skupiny, také místa jako Flamingo klub v kavárně Veronika ve Vítkovicích, činnost divadla a klubu Waterloo na Černé louce, undergroundový klub Školka, jazzové jam sessions v Klimkovicích apod., a to vše často navzdory normalizačním tlakům. V roce 1973 se soudruhům zdál název Flamingo příliš imperialistický, takže se skupina musela přejmenovat na Plameňáky. Vzrůstající popularita Marie Rottrové (vedle níž hasla hvězda Petra Němce, jehož kariéru přerušila vojenská služba a nakonec 1980 ze souboru odešel) kladla na skupinu nové požadavky. Stala se fakticky doprovodnou kapelou a po předčasném úmrtí kapelníka Kovalčíka v roce 1975 přišla o zakladatele a dlouholetého schopného frontmana. V roce 1985 trvale do Prahy přesídlila Marie Rottrová, což přispělo k zániku kapely. V prosinci 1988 uspořádala se skupinou poslední koncert. Plameňáci za ni hledali náhradu v Evě Hurychové, ale tento projekt neuspěl a skupina ukončila činnost. Výjimečně se v roce 2003 Plameňáci sešli s Rottrovou na galakonzertu Ahoj, Ostravo!



HORÁK, Jan. Od Flaminga k Plameňákům.
Praha: Jan Horák vl. nákl., 2020. 252 stran.

Čtyři strany mince

recenze

Lukáš ZÁLESKÝ

text: Bohdan BoboKing Volejníček

Knihomolové to znají. Procházíte mezi regály v knihovně a hle, kniha, co vás obálkou zaujme. Nakouknete dovnitř, zhodnotíte, že ty tři hodinky čtení byste knize mohli věnovat a už ji máte v košíku. Tak přesně jsem se dostal k prvotině Lukáše Záleského (*1993) „Čtyři strany mince“.

Její podnázev „nebojte se bát“ už čtenářům naznačuje, co od ní můžete čekat. Tedy sbírku hororově laděných příběhů (konkrétně čtyř povídek), které vás podle autora nenechají klidnými. Po otevření knihy jsem ale začínal mít jisté obavy. Už samotný název ve mne evokoval knihy mistra hororu Kinga jako „Čtyři po půlnoci“ či „Čtyři roční doby“, a když jsem se v úvodním věnování dočetl, že knihu věnuje autor své matce, které ho „nechala číst kingovky a koukat na Vetřelce už v devíti letech“, začalo ve mně hlodat neblahé tušení, že půjde o dalšího nadšeného fanouška mistra hororů, který bude až okatě kopírovat jeho dílo. A první povídka „Šedé sako“ mi už od počátku dávala jakoby za pravdu. Příběh člověka, který našel „zázračné“ řešení svých problémů, mi v mnohém připomínal slavnou povídku „Nekuřáci a.s.“ (kterou jsem před pár dny četl už po x-té). Ale musím přiznat, že se četla dobře, měla švih a napětí, a dokonce pointou předčila mistra. Že jsem dal knize i přesto šanci, se mi nakonec vyplatilo, protože druhý příběh „Vítejte v Brownville“ je dle mne nejen vrcholem celé knihy, ale kdyby pod ním byl podepsaný King, bez obav bych tomu uvěřil. Příběh psaný z pohledu neurčité postavy z „jiných světů“, snad samotné Smrti, či ďábla, má nesku-

tečnou atmosféru, kterou autor dokázal trefně volenými slovy a až zvrácenou myšlenkou dovést k přesvědčení, že zlo je živoucí a tak přitažlivé. Kvalitou a taktéž originalitou nápadu na tento příběh navazuje třetí povídka s lakonickým názvem „Doktor“. Znuděný doktor v nudném maloměstě, které mu den co den přináší tak maximálně předepisování kapek na kašel a sirupu na bolení břicha, najde nečekaný zdroj oživení tohoto stereotypu. A čtvrtou stranou mince je pak povídka „Děvčátko“, která hraje ve sbírce onoho černého Petra, tedy příběh, který mi moc nešel pod nos, který mi svým vyzněním a myšlenkou připadal celkem slabší, jakoby napsaný „tím největším nadšencem hororů“ v jinošských letech. Ďábelsky posedlá malá holčička, krev stříkající všude a zvrácená myšlenka na spravedlnost.

Ať se mi příběhy samotné líbily více či méně, musím říci, že všechny jsou ve své podstatě dobré a hlavně skvěle převyprávěné. Cit pro jazyk je podle mne největší devizou této nové tváře v téměř pustém světě českého hororu. Dokáže zaujmout už první větou, odstavcem, a přestože závěr příběhu tušíte, rádi se necháte unášet na vlně strachu a obklopot se atmosférou neodvratného konce.

Knížka vyšla v nakl. Grada Publishing (zn. Cosmopolis) v roce 2020.



ZÁLESKÝ, Lukáš. Čtyři strany mince : nebojte se bát.
Praha: Cosmopolis, 2020. 143 stran

Plachetnice na vinětách

recenze

Jiří HÁJÍČEK

text: Šárka Netolická

Magnesia Litera za romány Selský baroko a Rybí krev, čtenářská ocenění Kniha roku za následně vydanou Dešťovou hůl, mnohé zahraničí překlady či divadelní adaptace. To je ve stručnosti vizitka jednoho z nejúspěšnějších tuzemských autorů Jiřího Hájíčka, který nedávno vydal svůj další román - Plachetnice na vinětách. Je třeba podotknout, že kniha zaujme na první dobrou – obálka s ilustrací Matěje Lipavského je rozhodně povedená, a když knihu otevřete, troufnu si říci, že ani pak nepříjde zklamání. Respektive zklamán nebude ten, kdo má rád Hájíčkův nezaměnitelný jihočeský „místopis“ hluboce lidských a přesto všedních příběhů. Sedmačtyřicetiletá Marie se rozvádí a hledá cestu nejen sama k sobě, ale také ke své rodině na jihočeském venkově – ani zde tedy čtenář nebude ochuzen o klasický „hájíčkovský“ motiv venkov X město. Oproti předešlým románům se však jedná o příběh komornější, jehož leitmotivem je především osamělost, nepochopení si, oddělené světy postav, které se málokdy protnou, a nevyřešené rodinné bolesti...

Plachetnice na vinětách není knižní bomba roku, ale přesto ji zhltnete na posezení a bude vám líto, že se nedozvíte, jak se postavám bude dařit dál. Jiří

Hájíček opět dokazuje, že ve venkovských prózách střížených velkoměsty a rodinnými mikrodramaty je autorsky takřikajíc „doma“.

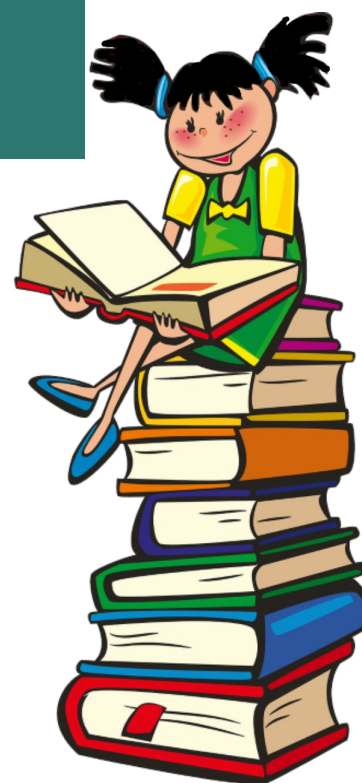


HÁJÍČEK, Jiří. Plachetnice na vinětách.

Brno: Host, 2020. 293 stran

Tipy z našich dětských knihoven

Několik zajímavých tipů z letošní produkce dětských knih, které jsou ve fondech KMO, nám opět představí Denisa Hrubá.



Róza a Sam - Uloupené lupení Cathon



Chcete zapojit své malé čtenáře do společného čtení? Tak do toho! Tato kniha je určena právě pro ně. Kniha je psána komiksovou formou, není v ní mnoho textu, což je pro začínající čtenáře ideální forma. Jsou zde hezké ilustrace a zároveň dost a dost dobrodružství.

Malinkatá zahradnice Róza se stará společně se svým pomocníkem Samem – minipandou o celou zahradu. Zalévá květinčky, odhání škůdce od rostlinek. Stará se o to, aby všechny rostlinky krásně rostly a kvetly. Jednoho dne uslyší křik od záhonu, kde roste bazalka. Když k bazalce doběhne, zjistí, že má okousané lupení!! Róza se Samem se rozhodnou vypátrat viníka a kromě běžné detektivní práce se také odhodlají držet noční hlídku u bazalky. Fakt v noci!

Podaří se jim vypátrat viníka?

Kouzelná hmyzí škola : příběhy skřítky Rubínka

Radomír Socha



V říjnovém čísle Párku jsem vám představovala autorovu knihu „Kouzelný herbář skřítky Bolhoje“ a nyní vám chci představit další knihu tohoto autora s názvem „Kouzelná hmyzí škola“. Tato kniha zachycuje nejrůznější příběhy zase jiného skřítky. A sice skřítky Rubínka.

Jednoho dne Rubínek pomůže roháči Rohanovi a ten mu na oplátku

slíbí splnit jedno přání. Skřítek Rubínek má přání dostat se do tajné a kouzelné hmyzí školy. Nebylo to vůbec jednoduché, jak už to tak s pohádkovým přáním bývá. I stalo se!

Rubínek se v hmyzí škole potká s mnoha různými druhy hmyzu a kromě rošťáren, které zde „žáci“ provádějí, se Rubínek dozví i něco ze života daného druhu, čím se například živí, kde bydlí apod. Kromě neposlušných slunéček sedmitečných se potká také s pracovitými včelkami i muzikálními cvrčky, čmeláky a spoustou dalších.

A je to fakt bzukot!

V knihovně je lev

Michelle Knudsenová



Jako čtenáři našeho časopisu jste jistě i uživateli knihovny. Tudíž víte, že v knihovně se musí dodržovat výpůjční řád, nesmí se zde běhat a rámusit. To je jasné, že?

Úplně stejná pravidla se musí dodržovat i v knihovně paní Kábrtové, která ráda uvítá úplně všechny, pokud dodržují výše zmíněná pravidla.

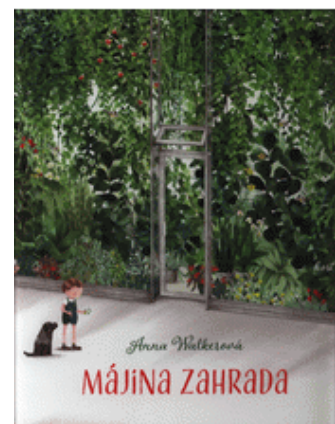
Jednou se v knihovně paní Kábrtové objevil lev a rozhodl se knihovnu prozkoumat. Jelikož ve výpůjčním řádu nebylo o lvech nic napsáno, mohl

se lev v knihovně v klidu procházet a prozkoumávat ji. Musel ovšem dodržet výpůjční řád a také nesměl rámusit. Lev vše dodržoval, navíc pomáhal s různými knihovnickými činnostmi a nejraději ze všeho poslouchal pohádku při společném čtení. Stal se tak nedělitelnou součástí knihovny. Ovšem jednoho dne lev pravidlo porušil!!! Hoodně nahlas!!! Proooč? Co se vlastně stalo?

Bude mu odpuštěno nebo bude muset knihovnu navždy opustit a už se do ní nikdy nevrátit? Já už to vím.

Májina zahrada

Anna Walkerová



Toto je další z knih, které jsou určeny nejen pro společnou četbu rodičů a dětí, ale mohou si ji přečíst i začínající čtenáři sami. V knize je velmi málo textu, ale co není řečeno slovně, je jasné z výpravných živých ilustrací, které jsou důležitým obsahem, významně doplňujícím text.

Hlavní hrdinkou tohoto příběhu je Mája, která se musela společně s rodiči přestěhovat z venkova do města. Mája byla zvyklá na přírodu

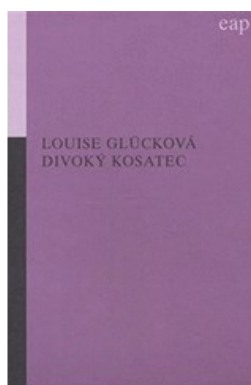
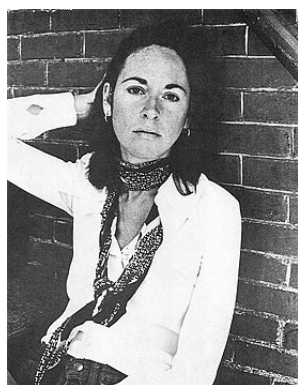
okolo sebe, ale tu bohužel ve městě nenachází, všude je jen samý dům, asfaltové silnice a v parcích jsou místo trávy jen drobné kamínky.

Mája se rozhodne pátrat po tom, zda není ve městě alespoň jeden malý keřík nebo rostlinka. Jediné, na co narazí, je květinářství, které vypadá jako džungle. U tohoto květinářství Mája zahlédne ve škvírce malý výhonek rostlinky a rozhodne se...! K čemu? A jak to dopadne? Čtěte!

Kdo čte, moc se dozví!

Nobelova cena za literaturu

Laureátkou letošní Nobelovy ceny za literaturu se stala 77letá americká básnířka Louise Glücková. Švédská akademie ji ocenila za její „nezaměnitelný poetický hlas, který svou prostou krásou mění existenci jedince v existenci univerzální“. V češtině vyšly její sbírky *Divoký kosatec* a *Noc věrnosti a ctnosti*.



Knihovnická K2 v roce 2020



Moravskoslezský kraj ve spolupráci s Moravskoslezskou vědeckou knihovnou v Ostravě udělil v roce 2020 ocenění v kategorii Knihovník/Knihovnice Moravskoslezského kraje. Jako nejlepší knihovnice byla ohodnocena Mgr. Jarmila Burešová z Knihovny města Ostravy, mimo jiné za inovativní přínos v práci se seniory a sociálně handicapovanými návštěvníky knihoven a také za projekt Paměť Ostravy.

Basne CZ/SK 2020

Hlavní výhru v literární soutěži Básně SK/CZ získaly texty s názvem Kontaminanty básničky a knihovnice z KMO Ireny Šťastné. Porota jubilejního 10. ročníku největší česko-slovenské básnické soutěže vybírala z více než 500 příspěvků. Složení finálové desítky, jakož i jméno hlavní laureátky vyhlásil 9. října na bratislavském mezinárodním literárním festivalu Novotvar předseda poroty, básník a překladatel Jan Škrob.

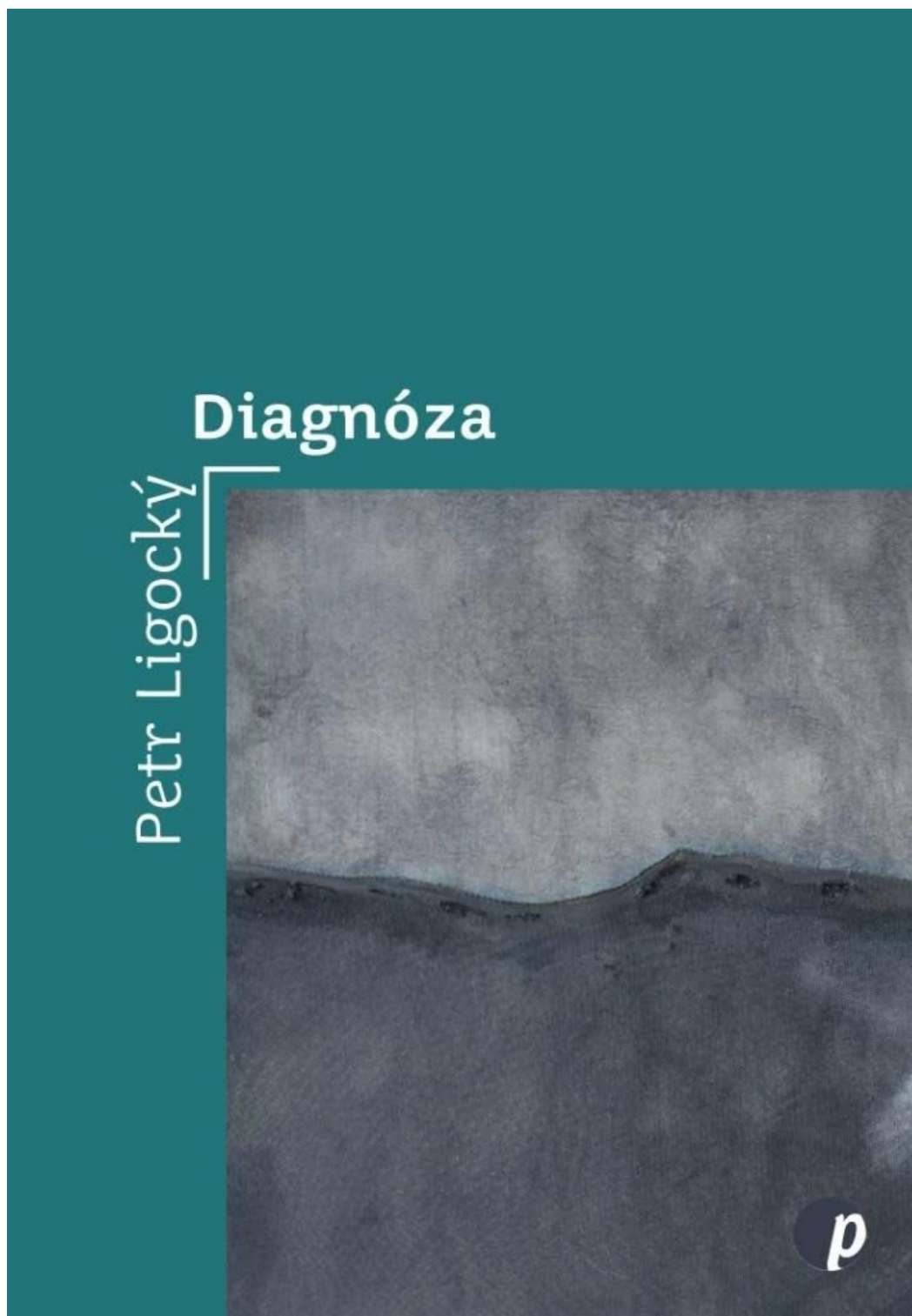
Na začátku chemického posypu
jsem odkrojila nebe
z její postavy
půljablko
dámské
se
rozhoupalo po dotyku s hlinou
objemem svých nádob
těch misek
důlků
se
rytmicky dokyvovalo
přímo u země pak
zůstalo stát
v tichu.

To ona zvedla hlavu rozpřáhla ruce nohy chvíli to vše trčelo do vzduchu
nad našimi hlavami máchala jimi sotva postřehnutelně
ve skutečnosti to však byl třes bála se za hranici
vysmeknout se a přeskupit vlastní hmotu
za ohyb za dáseň přes sliny
vše nechat jenom
téct.

Petr Ligocký

Diagnóza

text: Anežka Chudejová





Petr Ligocký (1990)

Vyrůstal střídavě v Bohumíně a polské vesnici Gorzyczki. Na Ostravské univerzitě vystudoval polonistiku. Píše básně a povídky. Publikoval v časopisech *Host*, *Pandora*, *Protimlův* a *Texty*, jeho básně se objevily na webu *Nedělní chvílka poezie*, revue *Ravt* a *Ostravan*. Věnuje se také překládání současné polské poezie. Je autorem dvou publikací o polském malíři Józefu Sowadovi (1956-1997) *Za zasłoną świata rzeczy. O życiu i twórczości Józefa Sowady* (2020), *Talenty i pasje – Publikacja twórczości artysty Józefa Sowady* (2019). Od roku 2016 působí jako redaktor v ostravském nakladatelství *Protimlův* a stejnojmenné revue. Pracuje v regionálním oddělení Knihovny města Ostravy.

V úterý 15. 9. 2020 proběhlo v Antikvariátu a klubu Fiducia uvedení debutové sbírky *Diagnóza* básníka Petra Ligockého. Večerem provázela redaktorka sbírky a básník v jedné osobě, Petr Stach.

Zazněly autorské texty Ondřeje Hložka, Kristýny Svidroňové a Vasilose Chaleplise, který básníky doprovázel kytarovými podkresy.



Recenze:

Verše, které by se mohly zdát na první pohled beznadějně, jsou prodchnuty nadějí v podobě všudypřítomné křivky života. Petr Ligocký má dar několika slovy vyjádřit velmi mnoho.

To, co se může zdát jako neměnná pravda, se může ve vteřině zborstit jako domeček z karet.

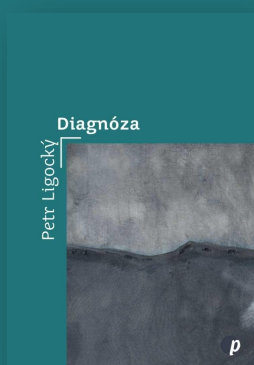
V niterných verších lze zahlédnout táhlou bolest, lásku krásnou i trýznivou, pomíjivost zamilovanosti, něžnost těch, kteří nás kdysi milovali.

Petr Ligocký nastavuje lidstvu zrcadlo, stanovuje diagnózu. Sobectví vítězí nad nesobectvím, mamon vítězí nad humanitou.

Diagnóza neklouže po povrchu, jde do hloubky. Nenechá vás vydechnout, nutí k zamyšlení.

V tíživých verších můžeme číst bezmoc nemoci, složitost vztahů rodinných i milostných, odtržení od lidství, šedivou každodennost. I přes fyzickou blízkost může být člověk člověku na hony vzdálený.

Je horší fyzická bolest či bolest duše? Kde končí hranice snesitelnosti? Smysl utrpení nelze pochopit. Jen prožít, odpustit a nechat jít.



LIGOCKÝ, Petr. *Diagnóza*.

Ostrava: Protimluv, 2020. 56 stran

Ukázka ze sbírky:

**Ze starého domu
loupou se suché svažštělé strupy
jeden po druhém
pomalu zlehka opadávají
pod nimi
zpod odumírající omítky
tepe do ulice
obnažené maso zdi
to maso pořád dýchá
proudí v něm krev
křížují se v něm tepny a cévy**

**to maso žadonící po lidském doteku
stále ještě žije**

dotkni se ho

**to maso jsou vzpomínky
to maso jsi ty**

**„Největší chyba, kterou v životě můžete udělat,
je mít pořád strach, že nějakou uděláte.“**

Elbert Hubbard

Párek slaví 20 let

KNIHOVNA!!!

za vším hledej knihu...